

Obsah

Rodina

Svět kolem

Nový život

Rozhodnutí

Zvýšená očekávání

Za hranou

Úmysl

Vpřed

Život jde dál

Klesání

Doslov autora

1. Rodina

Před výletem

Řím, prosinec 2017.

Přišel domů kolem půl dvanácté. „Ahoj,” zavolal na svoji ženu ode dveří.

„Nazdar, čekala jsem, že přijdeš ještě později.”

„Naštěstí se lidé začali trousit z předvánoční večeře docela brzy. I když mi to bylo v jednu chvíli až líto, protože zábava pěkně proudila. Přišlo i pár známých, které jsem nečekal. Byl jsem rád, že přijali pozvánku a zase jsem je potkal. Přece jen je společenských akcí v tomhle období hodně a každý si vybírá ty nejzajímavější události. Snad je upoutal náš výběr restaurace a programu - za úplatu jsem pozval několik zajímavých lidí, které většina z nich moc často tváří v tvář nepotká,” vyprávěl Honza a přitom si sundal sako a odložil v předsíni tašku, ze které jen vytáhl notebook.

„Když vidím, jak si za firemní peníze užíváte, snad bych také chtěla dělat pro investiční banku,” s úsměvem prohlásila Petra.

„To bys klidně mohla. Naštěstí ale jsi talentovaná malířka a zanedlouho budeš jistě i úspěšná. Tak si pěkně užívej, že se nemusíš starat o večeře s náročnými zákazníky, v kanceláři poslouchat rozmarné šéfy a vedle své vlastní práce se snažit motivovat podřízené, kteří mají svých starostí dost,” při těch slovech už se k ní skláněl, aby ji objal a polibkem pozdravil. „Měla ses?”

„Se podívej,” pokynula rukou ke své pracovně.

Honza šel ke dveřím a zahleděl se do místnosti. „Je krásný. Vidíš, že jsi ten obraz dodělala. Pak že ti krajiny nejdou,” pravil přes rameno.

Petra akorát přišla k němu a zezadu ovinula své ruce kolem jeho hubeného břicha. „Pojď do postele,“ zašeptala mu do ucha.

Už spal, když uslyšel cvaknutí dveří. Zbystřil a natahoval uši. Podle kroků směřujících do jejího pokoje poznal, že je to Marta. Slyšel, jak naráží na chodbě do předmětů. Nedalo mu to, otevřel oči a podíval se k prahu dveří, svítila na chodbě. Vzdychl a zase oči zavřel, nikdy nepomyslel, že zrovna on bude muset řešit problémy, jako je dceřina konzumace alkoholu a užívání lehkých drog. Ale má se tím zabývat, nebo je dnes normální, že se studenti takto uvolňují? Vždyť je ale teprve na střední škole. Převaloval se z boku na bok. Neustále přemítal, jak se k tomu postavit. Na jednu stranu věděl, že Marta je hodná holka, citlivá a ve škole excelující, ale tyhle noční úlety se mu zdají za hranou. Zamžoural do tmy na Petru, spala. To se někdo má, pomyslel si. Zavrtal se do peřiny a snažil se na nic nemyslet, ještě že zítra začíná víkend.

Honza sobotní dopoledne strávil v domě ve své pracovně, neustále visel na telefonu a mezi jednotlivými hovory pročítal a opravoval smluvní dokumenty na počítači. Měl rád svoji práci a věděl, že našel, co hledal, seberealizaci a ještě k tomu skvěle zaplacenou. Fúze, akvizice a odprodeje jsou transakce, které se dají naučit. Stačí být dřič a mít to v hlavě, aby člověk rychle pochopil finanční podstatu obchodu a pak ji dovedl přeměnit do právní řeči smluv a akčních kroků. A ještě jedna vlastnost nesměla chybět, smysl pro detail. I malá opomenutá záležitost v ekonomických předpokladech nebo kontraktech mohla v téhle branži znehodnotit měsíce práce celého týmu. Honza splňoval všechna kritéria vrchovatě.

Ale víkendové obědy, to bylo něco jiného. Jednalo se o čas, kdy byla celá rodina pohromadě. Jak dlouho to ještě bude trvat, přemítal Honza. Míval ty chvíle velice rád už od doby, kdy Marta a později Martin čekali na krmení lžičkou nebo posazení v sesli u jídelního stolu

z rodičům neznámého důvodu o sto šest křičeli. Řev malých dětí mu vždy přišel nesnesitelný, než měl své vlastní miláčky a hluk miminek začal tolerovat, snad dokonce i mít svým způsobem rád. Nyní si obědový čas užíval naplno. S Martou, ten rok maturantkou, byla už rozumná řeč a osmák Martin se již také stal v ledajakém tématu parťákem k diskusi.

Na dnešní oběd se však nesešli všichni. Marta zůstala ve svém pokoji, i když ji Petra dvakrát volala ke stolu. Vždy se jen ozvalo zahuhlání, že nemá hlad. Když Honza dojedl, šel za Martou do jejího pokoje, který byl domovem ještě nevyhozených plyšáků, nespočtu plakátů rockových skupin a knížek od holčičí knihovny až po filozofické texty, které ještě ani sám Honza nečetl.

„Co je s tebou? Už je jedna hodina, neříkej, že ještě nemáš hlad?“

„Nechce se mi jíst. Ráda byh byla sama.“

„Víš, že společné obědy jsou součástí našeho rodinného života. Už jako dětem jsem vám to vysvětloval, tak proč nemůžeš normálně vstát a stolovat s námi?“ Když to říkal, snažil se jí podívat do očí a prohlédnout si její obličej. Bledá tvář, kruhy pod očima, vypadala strhaně.

„Já vím, tati. Promiň. Prostě to dnes nešlo. Musím se teď trochu vzpamatovat a vyrazit ven. Mám sraz s přáteli.“

„Víš, že ti dáváme volnost. Ale nelíbí se mi stav, v jakém chodíš domů.“

„Zase, tati? Vidíme se ani ne pět minut a ty mě hned cepuješ.“ Když mlčel a jen na ni vyčítavě koukal, dodala: „Necháš mě teď o samotě, musím se začít oblékat.“

Zakroutil hlavou a měl se k odchodu. Přemýšlel o tom, že měl štěstí, že si výjimečně oblékla tričko s krátkým rukávem. Žádné modřiny ani

vpichy neviděl. Snad byla v noci jen opilá. Nedovedl si představit, jak by reagoval, kdyby zjistil, že bere tvrdé drogy, nebo si je dokonce píchá. Je mu nevolno jen z té představy, natož když by takovou záležitost musel opravdu řešit. Jeho rodičovská teorie byla, že děti zaměstná v různých kroužcích od sportu až po kreativní zábavu, a tím jim nezbude na podivné, nebo dokonce škodlivé nápady čas. Jenže to se mýlil. Tenhle úmysl selhal už na základní škole a na střední o tom nemohla být řeč vůbec. Marta si vystačila sama se sebou. Dovedla se zabavit a najít si podobně toulavé kamarády, takže na žádné řízené zábavy, jak kroužkům říkala, chodit nechtěla. Ve dveřích ještě zastavil, otočil se k ní a řekl: „Ani se nebudu ptát, kam jdete. Jen na sebe dávej pozor. Slibuješ?”

„Jasně, slibuji. Už přece nejsem malá.”

Zavřel za sebou dveře a při pohledu do kuchyně prohlásil s nepředstíraným nadšením: „Vyrázíme si dnes za tetou Hedvikou? Projdeme se po pláži a přespíme tam, co vy na to?” S Petrou o výletě mluvili už včera, takže to vlastně bylo překvapení jen pro Martina, který bez velkého úžasu kývl hlavou a jakožto praktický hoch vstal a šel si balit věci. Honza za svojí o tři roky mladší sestrou rád jezdíval. Měla útulně zařízený dům a její manžel David byl Honzův spolužák z vysoké školy. Nebyli nyní v každodenním kontaktu, protože David, pracující jako finanční manažer ve velké korporaci, měl také volného času pomálu, ale jejich několikaleté studentské přátelství se jich drželo dodnes a pravidelně se navštěvovali.

Vynášeli věci do auta. Ještě že se do zavazadlového prostoru více věcí nevejde, jinak bychom odvezli snad celý dům, pomyslel si Honza, když nesl už třetí várku tašek. Aby toho nebylo málo, Martin si bral kytaru, kterou vměstnal na zadní sedačku vedle svého místa. Petra dle svých zásad nemohla přijet s prázdnou, takže přinesla pekáč s perníkem a po několika pokusech ho přece jen bezpečně uložila na zavazadla. Nakonec ještě přišla se svojí rolí papírů na skici, jedním

plátnem a malířským cestovním stojanem. Když ji Honza viděl, jak se snaží najít v autě zbytky volného místa, kam by to všechno naskládala, vzpomněl si na počítačovou hru Tetris.

Zatímco Petra dávala poslední pokyny Martě ohledně připraveného jídla a aktivace zabezpečení domu, Honza stál u auta a telefonoval sestře, aby jí dle předešlé domluvy potvrdil, že se právě chystají vyrazit. „Jasně, už se na vás těším,” zareagovala nadšeně Hedvika. „David šel lovit ryby, ale slíbil, že se před večeří vrátí. Také říkal, že se zde za ním zastaví Radka.” Honza uviděl Petru vycházet z domu, tak se s Hedvikou rozloučil a sedl k volant.

„Nerada ji tu nechávám samotnou”, řekla Petra, když vyjížděli z ulice. „Přece jen je to ještě mladá žába.”

„Vždyť to není poprvé. Kdyby něco, zavolá na mobil. Navíc ví, že pokud by se opravdu stal nějaký malér, může požádat o pomoc sousedy. O víkendu tu neustále někdo je.” Petra jen přikývla a mrkla na Martina vzadu, právě si nasazoval sluchátka, ze kterých vycházely nepříliš rytmické zvuky.

Zatímco Honzovo auto ještě ani nevyjelo z města, Marta již volala své kamarádce Mileně a zrovna jí sdělovala: „...jasně, dorazím k tobě kolem třetí. Stavím se po cestě u Máry koupit trávu.”

„Super,” ozvalo se z druhé strany. „Půjdeme ven a pak na jídlo zapadneme k vám, vsadím se, že máš doma navařeno. A na večer bychom mohly pozvat kluky,” téměř tázavě vyslovila Milena.

Marta je chtěla vidět, ale aby nereagovala příliš nadšeně, jen krátce řekla: „Uvidíme, zatím pa,” a zavěsila.

Za Márou musela přes půl města do starého paneláku ve špinavé čtvrti neudržovaných domů a činžáků. Chodila tam nerada, ale občas